

Kitab Daniél - Nomer Lima Puluh Hiji

Palmoni: Muka Jati Diri Pangawasa Waktu jeung Basa dina Daniel jeung Wahyu

Jeff Pippenger

2024-01-15

Éta “jalma suci anu nyarios” dina Daniel pasal dalapan, ayat tilu welas jeung opat welas, nyaéta Kristus salaku Palmoni. Dina kitab Wahyu, Kristus diidentifikasi minangka Alfa jeung Omega, anu, sajaba ti bebeneran-bebeneran anu éndah séjénna, ngaidéntifikasi Kristus minangka Ahli Basa anu Ajaib; sarta babarengan kitab Daniel jeung Wahyu ngagambarkeun Kristus minangka Pangéran waktu jeung basa. Ieu ngalungkungan kamampuhan manusa pikeun ngartos harti jeung jero na naon anu dimaksud ku yén Kristus, salaku Palmoni (Nu Ngitung Rahasia), ngenalkeun sipat éta tina tabiat-Na dina dua ayat anu ngadegkeun tihang puseur Adventisme, tapi rahasia-rahasia anu dipilih ku Nu Ngitung Rahasia pikeun diungkabkeun téh jadi tanggung jawab urang pikeun mikawanoh jeung membelana.

Anu disumputkeun kagungan PANGERAN Allah urang; ari anu geus dipedalkeun kagungan urang jeung anak-incu urang salalanggengna, supaya urang ngalakonan sagala pangandika hukum ieu. Ulangan 29:29.

Rusiah anu geus diungkabkeun nyaéta yén Nu Ngitung Rusiah-Rusiah (Palmoni), nyaéta “jalma suci tangtu anu nyarita” éta, sarta dina dua ayat tempat Anjeunna nganyatakeun diri-Na, tihang puseur Adventisme téh diidentifikasi. Dina dua ayat éta, Nu Ngitung Nu Ajaib ngidentifikasi “nambahan pangaweruh” anu ku Anjeunna, salaku Singa ti kaom Yuda, dibuka segelna dina taun 1798. Dina dua ayat éta, permata-permata dina impian Miller, anu ngalambangkeun “nambahan pangaweruh,” ku pituduh panangan Palmoni, dipedalkeun dina dua loh Habakuk.

Tuluy sim kuring ngadangu saurang anu suci keur nyarios, sarta aya deui saurang anu suci nyarios ka anu suci nu tangtu anu tadi nyarios éta, “Nepi ka iraha éta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoe, jeung palanggaran anu ngadatangkeun kakosongan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Jeung anjeunna ngandika ka sim kuring, “Nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.” Daniel 8:13, 14.

Sanggeus Daniel narima tetenjoan nubuat ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Kitab Suci, tuluy ngadangu paguneman sawarga dina ayat katilu welas jeung kaopat welas, anjeunna narékahan pikeun ngartos “tetenjoan” éta.

Jeung kajadian, nalika kuring, nya kuring Daniel, geus ningali éta titingalian sarta neangan hartina, mangka, tempo, aya nu nangtung di hareupeun kuring jeung rupana kawas hiji lalaki. Jeung kuring ngadangu sora hiji lalaki ti antara sisi-sisi walungan Ulai, anu nyaur, sarta ngandika, Jibril, sangkan ieu lalaki ngartos kana éta titingalian. Daniel 8:15, 16.

“Visi” anu keur dipikaharti ku Daniel teh nyaéta visi “chazon”, ari visi “mareh”, nya éta anu diparentahkeun ka Jibril sangkan dipikahartikeun ka Daniel. Unggal kanyataan miboga patalina,

sarta lamun kanyataan ieu kaliwat, wangun jeung rarancang ieu petikan dina dasarna bakal ruksak. Dina ayat lima welas, nalika Daniel narékahan pikeun ngarti kana visi “chazon”, “mareh” téh disumputkeun, sanajan kitu tetep diwakilan; sabab dina ungkara “rarupa manusa” (Jibril), kecap Ibrani “mareh” ditarjamahkeun jadi “rarupa”. Dina ayat lima welas, duanana kecap anu geus ditarjamahkeun jadi “visi” téh diwakilan. Daniel, dina ayat lima welas, narékahan pikeun ngarti kana “chazon”, tapi Palmoni maréntahkeun Jibril, dina ayat genep welas, sangkan Daniel ngarti kana “mareh”. Rarancang dua ayat ieu téh dihaja, sarta nekenkeun patalina jeung bédana antara dua kecap éta.

Nya éta Palmoni anu maréntahkeun ka Jibril supaya ngajadikeun Daniél ngartos kana “mareh,” sabab Anjeunna anu maréntahkeun ka Jibril téh nya éta Anjeunna anu nangtung di luhur cai, sarta Jibril ngadangu sora-Na, “sora saurang lalaki ti antara sisi-sisi Walungan Ulai.” Nya éta walungan Ulai anu ngalir di antara sisi-sisina, sarta nya éta Kristus anu nangtung di luhur cai dina Kitab Suci. Sasarengan jeung éta kanyataan, aya deui kanyataan yén Kristus, salaku panghulu malaikat, nya éta Anjeunna anu maréntahkeun para malaikat. Sora ti antara sisi-sisi walungan téh nya éta sora “jalma suci anu tangtu” dina ayat tilu welas, sarta nya éta pangandika-Na anu maréntahkeun ka Jibril supaya ngajadikeun Daniél ngartos kana titingalian “mareh.” Dina pasal dua welas kitab Daniél, Kristus sakali deui aya di antara sisi-sisi walungan. Dina pasal dua welas Anjeunna ngagem linen, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna.

Tapi maneh, eh Daniel, peungpeuk eta kecap-kecap, sarta segelkeun eta kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal bulak-balik, sarta pangaweruh bakal nambahan. Tuluy kuring, Daniel, ningali, sarta temah katembong aya dua deui anu nangtung, hiji di sisi dieu sisi walungan, jeung anu saurang deui di sisi ditu sisi walungan. Jeung salah sahiji ngadawuh ka jalma anu make pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, “Sabaraha lila deui nepi ka ahir ieu kaajaiban-kaajaiban?” Jeung kuring ngadangu jalma anu make pakean linen, anu aya di luhur cai walungan, nalika anjeunna ngangkat leungeun katuhuna jeung leungeun kencana ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, yen eta bakal lumangsung salila sataun, dua taun, jeung satengah taun; sarta lamun anjeunna geus ngarampungkeun ngabarkeun kakawasaan umat suci, sagala hal ieu bakal rengse. Daniel 12:4–7.

Jalma anu “ngagem linen, anu aya di luhureun cai walungan,” “ngangkat leungeun katuhu-Na jeung leungeun kencana-Na ka sawarga, sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna,” jeung Anjeunna teh Jalma anu sarua, anu dina pasal dalapan maréntahkeun Jibril. Dina Wahyu pasal sapuluh, Kristus oge ngangkat leungeun-Na sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, tapi di dinya Anjeunna nangtung di luhur boh cai boh bumi.

Malaikat anu ku sim kuring katénjo nangtung dina laut jeung dina bumi, ngangkat leungeunna ka sawarga, tuluy sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, anu nyiptakeun sawarga jeung sagala anu aya di jerona, jeung bumi jeung sagala anu aya di jerona, jeung laut jeung sagala anu aya di jerona, yén moal aya waktu deui. Wahyu 10:5, 6.

Malaikat anu kawasa dina Wahyu pasal sapuluh téh nyaéta Palmoni, anu kungsi nyarios ka Jibril ti antara dua sisi walungan dina pasal dalapan, sarta netepkeun iraha “ahir” tina éta “kaajaiban-kaajaiban” baris kajadian dina pasal dua welas. Dina Wahyu pasal sapuluh, Anjeunna

téh anu ngagero tarik kawas “singa,” sabab dina dinya Anjeunna dipidangkeun minangka Singa ti kaom Yuda.

Tuluy salah saurang kokolot nyarios ka abdi, “Ulah ceurik; tenjo, Singa ti kaom Yuda, Akar Daud, parantos unggul pikeun muka éta gulungan kitab, sarta pikeun muka tujuh segelna.” Sarta abdi ningali, jeung lah, di tengah-tengah tahta jeung opat mahluk hirup, sarta di tengah-tengah para kokolot, nangtung hiji Anak Domba saolah-olah parantos dipaéhan, ngabogaan tujuh tanduk jeung tujuh panon, anu nya éta tujuh Roh Allah anu diutus ka sakuliah bumi. Sarta Anjeunna sumping lajeng nyandak éta gulungan kitab tina panangan katuhu Anjeunna anu linggih dina tahta. Wahyu 5:5–7.

Salaku Singa ti kaom Yuda, Kristus teh Anak Domba anu meunang kameunangan pikeun muka segel kitab anu geus diségel ku tujuh segel. Boh nalika Anjeunna keur leumpang di luhur cai dina kitab Daniel, boh nalika Anjeunna nempatkeun hiji sampéan dina sagara jeung anu séjénna dina bumi dina Wahyu, unggal gambaran nubuat téh patali jeung waktu nubuat. Jeung salaku Singa ti kaom Yuda, Kristus boh nyégel boh muka segel Firman-Na. Sakumaha Anjeunna nyégel kitab Daniel, kitu deui Anjeunna nyégel tujuh guludug dina Wahyu pasal sapuluh.

“Malaikat anu gagah perkasa anu maparin parentah ka Yohanes téh taya lian ti Yesus Kristus. Nempatkeun suku katuhu-Na dina laut, jeung suku kénca-Na dina daratan, nembongkeun bagian anu keur dipigawe ku Anjeunna dina adegan-adegan panungtungan tina pasalia agung jeung Iblis. Ieu posisi nandakeun kakawasaan jeung kawenangan-Na anu pangluhurna kana sakuliah bumi. Pasalia éta geus beuki kuat jeung beuki pageuh ti jaman ka jaman, sarta bakal terus kitu nepi ka adegan-adegan panungtungan, nalika pagawéan anu kacida licikna tina kakuatan-kakuatan poék ngahontal puncakna. Iblis, ngahiji jeung jalma-jalma jahat, bakal nipu sakuliah dunya jeung gereja-gereja anu henteu narima kanyaah kana bebeneran. Tapi malaikat anu gagah perkasa éta nungtut perhatian. Anjeunna ngajerit ku sora tarik. Anjeunna baris nembongkeun kakawasaan jeung kawenangan sora-Na ka jalma-jalma anu geus ngahiji jeung Iblis pikeun ngalawan bebeneran.

“Sanggeus ieu tujuh guludug ngedalkeun sora-sorana, parentah téh sumping ka Yohanes, sakumaha ka Daniél ngeunaan kitab leutik éta: ‘Segelkeun hal-hal anu geus diucapkeun ku tujuh guludug éta.’ Ieu patali jeung kajadian-kajadian nu bakal datang, anu baris diungkabkeun nurutkeun runtuyanana. Daniél bakal nangtung dina bagianna dina ahir poé-poé. Yohanes ningali kitab leutik éta geus teu disegel. Mangka nubuat-nubuat Daniél boga tempatna anu sajati dina amanat malaikat kahiji, kadua, jeung katilu anu kudu ditepikeun ka dunya. Dibukana segel kitab leutik éta nya éta amanat anu patali jeung waktu.”

“Kitab Daniel jeung Wahyu téh hiji. Nu hiji mangrupa nubuat, nu séjén mangrupa wahyu; nu hiji kitab nu disegel, nu séjén kitab nu dibuka. Yohanes ngadéngé rahasia-rahasia anu diucapkeun ku guludug-guludug, tapi anjeunna diparéntahkeun supaya henteu nyerat éta.”

“Cahya anu husus anu dipasihkeun ka Yohanes, anu diungkabkeun dina tujuh guludug éta, nya éta hiji gambaran ngeunaan kajadian-kajadian anu bakal lumangsung dina kaayaan amanat malaikat kahiji jeung kadua.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Kristus, anu dilambangkeun minangka Palmoni, Jalma dina pasal dalapan jeung dua welas anu aya di luhur cai, ogé nyaéta malaikat anu perkasa kalayan kitab leutik dina panangan-Na. Anjeunna nyaéta Singa ti kaom Yuda anu nyégel jeung muka segel Firman-Na, sarta Anjeunna nyaéta anu maréntah Jibril, sabab Anjeunna téh Mikail, panghulu malaikat.

Najan Mikaél, malaikat agung téa, waktu paséa jeung Iblis ngeunaan layonna Musa, henteu wani ngadakwa anjeunna ku tuduhan anu ngahina, tapi ngadawuh, “Gusti ngahardik ka maneh.” Yudas 1:9.

Mikael nyaéta ngaran Kristus, sarta éta ngaran ngagambarkeun yén Anjeunna téh panglima henteu ngan ukur pikeun para malaikat, tapi ogé Anjeunna anu miboga kakawasaan pikeun ngahudangkeun deui nu paéh. Ngaran Mikael hartina “saha anu sarua jeung Allah”. Nalika Nebukadnesar ningali hiji anu siga ka Putra Allah di jero tungku seuneu babarengan jeung tilu jalma anu satia, anjeunna ningali Mikael. Jeung Mikael, panghulu malaikat, ogé nyaéta pangeran umat Allah anu dilawan ku tanduk leutik ti Roma kahiru ku cara ngagedékeun dirina ngalawan Anjeunna dina kayu salib, minangka panggenapan tina Daniel pasal dalapan, ayat sabelas.

Tapi kuring rek nembongkeun ka maneh naon anu kacatet dina Kitab Kayaktian; sarta teu aya saurang ogé anu nangtung babarengan jeung kuring dina perkara-perkara ieu, iwal ti Mikail, pangéran maraneh. Daniel 10:21.

Nya éta Mikail anu maréntahkeun para malaikat, anu ngahirupkeun deui jalma-jalma nu geus maot, sarta anu nangtukeun iraha mangsa pangbakalan rahmat téh ditutup.

“Dina waktos éta Mikail bakal jumeneng, pangeran agung anu nangtayungan anak-anak bangsamu; sarta bakal aya mangsa kasangsaraan, anu can kungsi aya ti saprak aya bangsa nepi ka waktos éta kénéh; sarta dina waktos éta bangsamu bakal disalametkeun, unggal anu kapanggih kaserat dina kitab éta.’ Nalika mangsa kasangsaraan ieu datang, unggal perkara geus diputuskeun; teu aya deui mangsa pangampuan, teu aya deui rahmat pikeun jalma-jalma anu teu tobat. Meterai Allah anu hirup aya dina umat-Na. Sésa leutik ieu, anu teu mampuh ngabéla dirina sorangan dina papanggihan maut jeung kakawasaan-kakawasaan bumi anu dihipun ku pasukan naga, ngajadikeun Allah minangka pangbalana. Kaputusan geus dikaluarkeun ku kawasa pangluhurna di bumi yén maranéhna kudu nyembah ka sato galak éta sarta narima tandana, kalayan ancaman panganiayaan jeung pati. Mugi Allah nulungan umat-Na ayeuna, sabab naon anu bakal maranéhna tiasa lakukeun engké dina papanggihan anu matak pikahariwangeun kitu tanpa pitulungan-Na!” Testimonies, jilid 5, 212.

Rusiah panungtungan anu dibuka ku Singa ti kaom Yuda téh nya eta Wahyu Yesus Kristus, sarta eta ngawengku yen Anjeunna nu nyekel kakawasaan kana rarancang jeung susunan unggal unsur tina Firman nubuat-Na. Jalma anu ngagem linen anu nangtung di luhur cai, anu ngangkat panangan-Na sarta sumpah demi Anjeunna anu hirup salalanggengna, sarta anu ngagero lir singa, anu nyababkeun tujuh guludug ngucapkeun sorana, nya eta Anjeunna anu nyegel kitab Daniel sarta nyegel tujuh guludug dina Wahyu. Anjeunna-Na anu muka segel kitab anu disegel ku tujuh segel, anu boga kakawasaan pikeun ngahudangkeun deui, sarta anu jadi Pangeran Agung anu nangtung sarta ngumumkeun ahir mangsa kasempetan. Nalika Palmoni maréntahkeun Jibril supaya

ngajadikeun Daniel ngartos kana tetempoan “mareh”, Anjeunna maksudkeun kitu pisan.

Anjeunna henteu maréntahkeun ka Jibril sangkan ngajadikeun Daniel ngartos kana titingalian “chazon”. Titingalian “chazon” téh nya éta titingalian ngeunaan karajaan-karajaan dina nubuat Alkitab di Daniel pasal dalapan, ayat hiji nepi ka dua welas, sarta éta ogé “titingalian” anu dirujuk dina ayat tilu welas, dina hiji patalékan ngeunaan lilana. “Sabaraha lila ieu titingalian téh?” Titingalian “chazon” nyangkaruk kana kakawasaan anu nyirna keun, nyaéta anu sapopoé (kafir) jeung panarajang (kapapaan), anu nginjak-nginjak ka handap tempat suci jeung balaréa.

Tuluy kuring ngadéngé hiji jalma suci keur nyarita, tuluy aya jalma suci séjén nyarios ka jalma suci anu tangtu, anu keur nyarita éta, “Sabaraha lilana eta tetenjoan ngeunaan kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngadatangkeun karuksakan, nepi ka boh tempat suci boh pasukan dipasrahkeun pikeun diinjak-injak?” Daniel 8:13.

Kristus, salaku Palmoni (Nu Ajaib Nu Ngitung), dipenta, “dugi ka iraha” bakal lumangsung tetenjoan “chazon” éta, sarta Anjeunna ngawaler, “nepi ka dua rébu tilu ratus poé; tuluy tempat suci bakal disucikeun.” Saterusna Daniél hayang ngarti kana tetenjoan “chazon” anu nyangkaruk kana “kurban sapopoé, jeung palanggaran anu ngadatangkeun karuksakan, nepi ka tempat suci jeung pasukan éta diserenkeun pikeun diinjak-injak.” Tapi Jibril diparéntahkeun sangkan Daniél ngarti kana tetenjoan “mareh.” Unggal kanyataan miboga patalina dina Firman Allah. Teténjoan “mareh” téh nyaéta teténjoan ngeunaan sonten jeung isuk-isuk anu diidentifikasi dina ayat ka dua puluh genep.

Jeung titingalian ngeunaan burit jeung isuk anu geus dipedar téh bener; ku sabab éta, segelkeun titingalian éta, sabab éta baris pikeun loba poé kénéh. Daniel 8:26.

Kecap “vision” disebatkeun dua kali dina ayat éta. Rujukan nu kahiji nyaéta visi “mareh” jeung nu kadua nyaéta visi “chazon.” Visi “mareh” nyaéta visi ngeunaan “peuting jeung isuk-isuk.” Ungkara Ibrani “peuting jeung isuk-isuk” remen kapanggih dina Alkitab, jeung salawasna ditarjamahkeun jadi “peuting jeung isuk-isuk,” sakumaha dina ayat dua puluh genep. Hiji-hijina tempat dina Alkitab tempat éta ditarjamahkeun béda ti “peuting jeung isuk-isuk,” nyaéta dina ayat opat welas, anu ditarjamahkeun saukur jadi “poé-poé.” Ibrani sabenerna dina ayat opat welas bakal maca kieu, “Nepi ka dua rébu tilu ratus peuting jeung isuk-isuk.”

Ayat anu jadi tihang puseur Adventisme téh, mangrupikeun hiji-hijina ayat dina Pangandika Allah anu di dinya “sonten jeung isuk-isuk” dikedalkeun saukur jadi “poé.” Unggal kanyataan miboga patalina sorangan, sarta upama euweuh deui naon-naon, écés yén Palmoni kalayan dihaja keur nekenkeun ayat éta. Anjeunna ngalakukeun kitu ku ngarahkeun pikiran jalma-jalma anu narjamahkeun Alkitab King James supaya nulis éta frasa béda ti cara éta salawasna ditulis dina Pangandika-Na. Pokok anu kudu dicindekkeun tina kanyataan ieu nyaéta yén nalika Jibril diparéntah supaya ngajadikeun Daniel ngartos kana titingalian “mareh”, anjeunna keur diparéntah ngajadikeun Daniel ngartos kana titingalian ngeunaan penampakan 1844, lain titingalian “chazon” ngeunaan dipijak-pijakna tempat suci jeung pasukan éta.

Titingalian ngeunaan “sonten jeung isuk-isuk” téh nyaritakeun hiji penampakan anu kajadian nalika pamarésihan Bait Suci mimiti dina 22 Oktober 1844. Titingalian ngeunaan penampakan dina 22 Oktober 1844 lain ngeunaan diinjak-injakna Bait Suci, tapi ngeunaan pamarésihan Bait Suci. Naha aya penampakan profétik dina tanggal éta?

Datangna Kristus salaku Imam Agung urang ka tempat pangsucina, pikeun ngabersihan tempat suci, anu dipintonkeun dina Daniel 8:14; datangna Putra manusa ka Nu Maha Sepuh, sakumaha ditepikeun dina Daniel 7:13; jeung datangna Gusti ka Bait-Na, anu diprediksikeun ku Malakhi, nyaéta gambaran-gambaran ngeunaan kajadian anu sarua; jeung ieu ogé dilambangkeun ku datangna panganten lalaki ka pesta nikah, anu dijelaskeun ku Kristus dina misil sapuluh parawan, dina Mateus 25.” *The Great Controversy*, 426.

Jibril dipiwarang pikeun ngajadikeun Daniel ngartos kana panampakan nubuat Kristus di Bait-Na dina 22 Oktober 1844. Ku sabab éta, Jibril masihan ka Daniel hiji saksi anu kadua pikeun tanggal 22 Oktober 1844, sabab Jibril nungtun unggal panulis Alkitab anu nyatet hiji wangun tina asas alkitabiah anu nangtukeun yén kayaktian diteguhkeun ku kasaksian dua. Lamun Jibril kudu ngajadikeun Daniel ngartos kana 22 Oktober 1844, anjeunna bakal merlukeun hiji saksi anu kadua pikeun netepkeun “paningal ngeunaan panampakan.”

Jibril ngamimitian padamelanana ku mimiti nyanghareupan kahayang Daniel pikeun ngartos tetenjoan “chazon”, sarta anjeunna ngalakukeun kitu ku netelakeun yén tetenjoan “chazon” téh nyaéta tetenjoan anu réngsé dina “waktu ahir” dina taun 1798.

Tuluy ku abdi ngadangu sora lalaki ti antara sisi-sisi Walungan Ulai, anu nyaur sarta ngandika, “Jibril, terangkeun ieu tetenjoan ka ieu jalma.” Geus kitu anjeunna ngadeukeutan ka tempat abdi nangtung; sarta nalika anjeunna sumping, abdi sieun, tuluy murag nyungseb. Tapi anjeunna ngandika ka abdi, “Pahamkeun, eh anak manusa, sabab tetenjoan ieu pikeun mangsa ahir.” Daniel 8:16, 17.

“Paningal” dina ayat saméméhna, nyaéta “dina waktu ahir,” nya éta paningal “chazon”, sarta “waktu ahir” dina kitab Daniel téh 1798. Ieu téh “paningal” anu ku Daniel kungsi diusahakeun dipikaharti, tapi lain “paningal” anu ku Jibril diparéntahkeun sangkan Daniel ngartos. Pikeun éta, Jibril bade masihan hiji saksi anu kadua.

Mangka anjeunna ngadeukeutan ka tempat kami ngadeg; sarta nalika anjeunna sumping, sim kuring sieun, tuluy sujud nyanghareup ka bumi. Tapi anjeunna ngadawuh ka sim kuring, “Pahami, eh anak manusa, sabab éta tetenjoan téh pikeun mangsa ahir.” Ari nalika anjeunna keur nyarita ka sim kuring, sim kuring saré nyenyak bari raray nyanghareup ka bumi; tapi anjeunna nyabak ka sim kuring, lajeng ngadegkeun sim kuring lempeng. Sarta anjeunna ngadawuh, “Lah, ku Kami baris dipikanyaho ku anjeun naon anu bakal kajadian dina pungkasan amarah éta; sabab dina mangsa anu geus ditangtukeun, ahir éta baris datang.” Daniel 8:17–19.

Jibril ngalaksanakeun pancénna ku ngawartosan ka Daniel supaya, “tingali,” nyaéta ngawartosan Daniel supaya mertimbangkeun kanyataan salajengna. Kanyataan salajengna nyaéta yén “amarah panungtungan,” tina dua “tujuh kali” dina Imamat dua puluh genep, réngsé dina taun 1844.

“Amarah panungtungan” éta sacara langsung diidentifikasi minangka hiji nubuat waktu, sabab éta miboga “waktu anu geus ditangtukeun” iraha éta bakal “réngsé.” “Amarah” éta kudu ngagambarkeun hiji mangsa waktu, sabab éta miboga “waktu anu geus ditangtukeun” pikeun ahirna. Upama “amarah” éta ngan saukur hiji titik dina waktu, éta moal boga ahir, éta ngan saukur bakal jadi titik nalika éta lumangsung.

“Amarah” éta miboga titik ahir anu geus ditangtukeun, ku kituna éta ngalambangkeun ahirna hiji mangsa waktu. Mangsa waktu éta digambarkeun minangka “amarah panungtungan.” Lamun aya anu panungtungan, tangtu kudu aya anu kahiji. “Amarah kahiji” diidentifikasi dina Daniel pasal sabelas, jeung di dinya ogé éta mangrupa hiji mangsa waktu, sabab kapausan bakal “ngalakonan jeung hasil” nepi ka ahirna “amarah” éta.

Jeung sawatara ti antara maranéhna anu boga pangarti bakal tumpur, pikeun nguji maranéhna, jeung pikeun nyucikeun, jeung pikeun ngajadikeun maranéhna bodas, nepi ka mangsa ahir; sabab éta téh kénéh keur hiji waktu anu geus ditangtukeun. Jeung raja éta bakal ngalakonan nurutkeun kahayangna sorangan; sarta manéhna bakal ngangkat dirina, jeung ngagedékeun dirina ngaleuwihan unggal allah, sarta bakal ngucapkeun hal-hal anu matak héran ngalawan Allahna sagala allah, sarta bakal hasil nepi ka amarah éta réngsé kalaksanakeun; sabab naon anu geus ditangtukeun éta bakal kajadian. Daniel 11:35, 36.

Dina ieu dua ayat, raja anu ngalakonan nurutkeun kahayangna sorangan sarta ngagedékeun dirina sorangan jadi poko pasualan. Ayat tilu puluh genep téh nya éta ayat anu dipaparafrase ku Paulus, nalika anjeunna nangtukeun “jalma dosa” anu linggih di Bait Allah bari nembongkeun dirina yén manéhna téh Allah. Panyiksa dina Mangsa Poék ti taun 538 nepi ka 1798 dipikawanoh dina ayat tilu puluh lima, sarta éta nerus nepi ka “waktu ahir” anu nya éta 1798, anu mangrupa “waktu anu geus ditangtukeun.” Ayat tilu puluh genep tuluy nétélakeun yén kapausan bakal “makmur” “nepi ka amarah éta diréngsékeun.” Eta ayat nétélakeun yén kapausan makmur nepi ka 1798, dina mangsa éta, “amarah” anu kahiji geus “diréngsékeun.” Firman nubuat Allah geus “nangtukeun” yén kapausan bakal neraskeun salila sarébu dua ratus genep puluh taun, nepi ka 1798, anu mangrupa “waktu ahir.”

“Amarah” nu kahiji lekasan dina taun 1798, sarta “amarah panungtungan” lekasan dina taun 1844. Duanana amarah éta digambarkeun minangka mangsa waktu, anu miboga tungtung anu tangtu, ku kituna duanana dicirian minangka nubuat waktu. Gabriel diparéntah ku Palmoni pikeun ngajadikeun Daniel ngartos kana panglihatan ngeunaan penampakan (“mareh”), tina “soré jeung isuk-isuk” (poé-poé) anu nandaan 22 Oktober 1844, sarta anjeunna ngalakukeun éta ku méré hiji saksi kadua kana tanggal éta.

Visi “chazon” dina ayat tilu welas, anu dipikahayang ku Daniel pikeun kahartos, nya éta visi ngeunaan panarajangan anu réngsé dina “waktu ahir” taun 1798. Visi “mareh” dina ayat opat welas réngsé ku nembongna Kristus di Tempat Nu Maha Suci dina 22 Oktober 1844, minuhan nubuat waktu dua rebu tilu ratus taun, sarta ogé minuhan nubuat waktu dua rebu lima ratus dua puluh taun. Duanana nubuat waktu éta dilambangkeun dina papan-papan suci Habakuk, anu ku Sister White diidentifikasi yén éta dipingpin ku panangan Gusti, sarta henteu meunang dirobah.

Urang baris neraskeun ieu panalungtikan dina artikel salajengna.

“Urang boga loba pisan palajaran anu kudu diajar, sarta loba, loba pisan anu kudu dipopohokeun deui. Ngan Allah jeung sawarga wungkul anu henteu bisa salah. Maranéh anu nyangka yén maranéhna moal kungsi kudu ninggalkeun hiji pamadegan anu dipikanyaah, moal kungsi aya kasempetan pikeun ngarobah hiji pamanggih, bakal kuciwa. Salila urang pageuh nahan kana gagasan jeung pamanggih sorangan kalawan katekunan anu teges, urang moal bisa ngabogaan kasatunggalan anu dipanjatkeun ku Kristus dina doa-Na.” Review and Herald, 26 Juli 1892.